

Proloog in de hel

Een elegante jonge vrouw met Perzisch uiterlijk verschijnt voor een poort van blinkend goud. Ze drukt op de bel. Boven de poort licht een scherm op. Een oudere man met een pafferig, maar rimpelloos gezicht komt in beeld.

Man: Wat kom jij doen? Iedereen weet dat deze plek, mancave der mancaves, door mij persoonlijk is geschapen voor enkel winnaars. Ik moet zeggen, op aarde loopt een stelletje losers rond, vooral degenen met een kut, zoals ze zichzelf tegenwoordig noemen – ja, een vulva of een yoni blijft een kut, in hun geval een droge kut – maar ze halen het niet bij jou, hun opperkut, hun eigen floggod.

Wat kom je doen? Smeken om een paar van die kutjes te sparen? Dat is een van de weinige dingen die ik niet kan. Mijn dienaars gaan hun eigen gang, als ze eenmaal op de goede weg zitten.

In bijna alle grote landen heersen ze. Rusland heb ik, China, Brazilië, Turkije. Amerika is me eventjes ontglipt, maar dat zal snel veranderen. Europa volgt; Zweden en Italië zijn al binnen.

En je geliefde Perzië; al tientallen jaren in mijn macht. Geen mogelijkheid dat je dat zogenaamde land van oorsprong ooit terugkrijgt. Die baardmannen – hun stijl is niet de mijne, maar ze hebben de wind er goed onder.

Vrouw: Het is een minderheid die de goedwillende meerderheid onderdrukt.

Man: En dat is dus waarom ik win en jij niet. Wat heb je eraan dat je met meer bent, als de minderheid sigaretten op je huid uitdrukt? De juiste man op de juiste plaats, daar gaat het om.

Vrouw: Is dat niet saai? De mens wordt lui als alles zonder weerstand lukt. Daarom mag ik ze graag een beetje laten prikkelen, door jou. Zodat ze ervoor moeten strijden om het te redden.

Man: Hè hè, ja, dat doe ik ook. Zo iemand die als jongetje door zijn vader mishandeld is en dat jij hem dan probeert te helpen. Dat hij dan, als hij een kind krijgt en nog verliefd is op zijn vrouw en zo, zweert, bij alles wat heilig is, zelf een goede vader te zijn.

Met zo iemand is het inderdaad leuk spelen. Dan laat ik zo'n softie een tijdje aanmodderen, met een vrouw die betweterig wordt en hem te weinig seks geeft en een baas die hem op zijn werk vernedert, omdat hij nu eenmaal een loser is, of nog leuker, een vrouwelijke baas die op zo'n neerbuigende manier doet alsof ze hem wil helpen. Heerlijk. Het zit al in hem, nog een beetje druk erop en het komt eruit; dat hij zijn zoontje, dat juist zo zijn best doet om bij die loser van zijn vader in de smaak te vallen, er met de riem van langs geeft, net zoals zijn eigen vader bij hem deed.

Ja, daar kan ik wel van genieten. Maar een uitdaging? Losers kunnen sowieso niet tegen me op. En die paar figuren die geen loser zijn, die zitten vanzelf al in mijn kamp. Ken je één voorbeeld van een grote leider, iemand die een beetje op mij lijkt, en die zich dan 'bekeert'? Nee, want die bestaan niet. Op winnaars heb jij geen vat. Omdat je een flopgod bent. Een winnaar wil geen flopgod. Die wil mij.

Vrouw: Je kent toch Raphael? Gezegd met een ongekende schoonheid?

Man: Raphael. Mijn knecht. Zeker ken ik hem. Het was een eitje hem voor me te winnen. Welke echte man wil nu lieflijk als een engel zijn? Als je geen mietje bent, dan moet je leren vechten, zeker als je er zo uitziet als hij. En dan al die kwijlende vrouwtjes om hem heen. Dan ga je vanzelf testen wat je allemaal bij ze kunt maken. Heel veel dus. Al die kutjes blijven toch wel voor hem vallen. Zelfs de feministenfundamentalisten. Als je het over uitdagingen hebt... hij neemt ze moeiteloos. Heerlijk, hoe hij ze eerst neukt en dan vernedert. En hij laat ze altijd eerst 'ja' zeggen. Of er zelfs om vragen. Consent noemen die kutjes dat.

De marteling die dan volgt... niet alleen de vernedering zelf, maar dat ze weten dat ze er om hebben gevraagd. Het ultieme trauma – van de zelfverkozen hel. Zo heeft hij al heel wat zieltjes voor me gewonnen. Dertienhonderdelf als ik me niet vergis. En daar hoeft ik niets voor te doen.

Vrouw: Het is niet zo dat hij ervan geniet. Je hebt hem beetje bij beetje gevoed met vergif, maar wat hij doet is niet wat hij ten diepste wil. Liever zou hij het goede verspreiden, als hij wist hoe te leven.

Man: Onzin. Hij heeft soms nog iets van een loser inderdaad – dan twijfelt hij en voelt hij zich schuldig. Maar dat zal verdwijnen. Wie de smaak van de winst heeft geproefd zal blijven eten.

Vrouw: Durf je een weddenschap aan?

Man: Ha, ha. Als jij twee kutten had, en ik greep je bij de ene, dan zou je me vrijwillig die andere toekeren. Haha, zoals die mierterige zoon van je, met zijn wangetjes.

Het is duidelijk dat jij de opperkut van de losers bent, van die woke-figures bovenal. Iedereen krijgt de god die hij, zij of onzijdig ding verdient, haha. Voor hen dus een floggod.

Je wilt de strijd met me aan? Terwijl je weet dat ik je diep ga vernederen? Ga je gang maar met hem.

Je hebt vrij spel, ik kom niet tussenbeide.

Het scherm dooft. Er verschijnt een glimlach op het gezicht van de Perzische vrouw. Geruisloos verdwijnt ze in het niets.

Raphael wringt zich tussen de stoelen door, wil sneller, maar wordt opgehouden door de mensen voor hem. Hij moet eruit, weg van dat podium, weg uit deze zaal, waarvan de koepel het applaus lijkt vast te houden om het keer op keer over hem uit te storten, hij moet weg van de toeschouwers die richting uitgang drommen, die allemaal dat stuk gezien hebben, die naar hem omkijken, alsof ze het weten, al kan dat niet, al weet hij dat iedereen altijd naar hem omkijkt.

Bovenaan het trapportaal staat hij noodgedwongen stil, de trap is een trechter die de stroom doet stokken, hij staat onder het felle licht van een kroonluchter, alsof hij zelf op toneel staat, en ziet ze kijken, de mensen op de trap; hoofden die draaien, schielijke blikken. Hij pakt het programmaboekje, dat hij ongemerkt in zijn hand verkeukeld heeft, strijkt het glad. Vanaf de cover kijkt Vincent hem aan, met zijn meest geniepige blik, zij aan zij met de man wiens ziel hij zojuist heeft afgetroggeld.

‘Faust in de hedendaagse setting van een met drugs doordrenkt festival, zowel vervreemdend als herkenbaar.’

Dat is het precies, maar ze kunnen niet weten hoe herkenbaar het voor hem was, die vreselijke episode met Fleur op Valtifest, bijna één op één weerspiegeld op het podium met Sophia, die in niets op Fleur lijkt, maar het toch was, zeker in de slotscène; kwijlend en smekend op haar bedje in die inrichting, en alleen door Vincent kan dat in het stuk terechtgekomen zijn – Vincent die lekker dat applaus over zich heen liet komen, Vincent die aan de goede kant staat, ook al speelt hij de duivel.

Gelukkig, hij kan door, weg uit de schijnwerpers, de trap af. Ruimte om adem te halen. Hij ziet de deinende hoofden, lager op de trap, in de hal, in de rij voor de garderobe, kale hoofden

vooral, met een kransje grijs, of gewatergolfd, het zijn typische Stadsschouwburggangers die vanavond een moderne bewerking van *Faust* hebben gezien, zoals ze volgende week een zoveelste bewerking van een zoveelste Shakespeare zullen zien, ze zullen hooguit klagen over de verkrachting van *Faust* – figuurlijk – of de expliciete seks, maar er is niemand die weet waar dit over gaat, niemand die het stuk als een aanklacht ziet.

Hij frommelt een sigaret uit het pakje terwijl hij de draaideur in stapt. De geluiden van het Leidseplein dwarrelen hem tegemoet. Het is ook geen aanklacht, dat kan het niet zijn. Vincent heeft hem altijd gesteund, heeft altijd gezegd dat hij het niet had kunnen weten, hoe kut het zou uitpakken. Maar nu, op dat toneel, lijkt het toch alsof Faust de grote boosdoener is, daartoe aangezet door Mefistofeles weliswaar, maar die was er nu juist niet bij in het echt, en als die er niet bij was, wie was dan de duivel, volgens Vincent?

Buiten is het iets afgekoeld, de verlichting op het plein mengt zich met het laatste daglicht. In de schemerzone inhaleert hij zo diep dat hij duizelig zijn ogen moet dichtknijpen. Onzin, het is niet Vincent geweest die de aanklacht erin gelegd heeft. Vincent heeft de situatie hooguit aangedragen, maar het is de regisseur die de beslissingen neemt, het is de regisseur die de betekenis aan het verhaal geeft.

Het enige wat hij Vincent kan aanrekenen, is dat het hele gebeuren überhaupt in dat stuk is gekomen. Valtifest, daar was Vincent zelf bij natuurlijk, maar het bezoek aan de inrichting is wat hij hem verteld heeft. Niet dat hij expliciet gezegd heeft dat het vertrouwelijk was, zoals je met een klant doet, maar het is op zich wel duidelijk dat zoiets gevoelig ligt. Vlak na dat bezoek moeten de repetities begonnen zijn. Vincent was er ook nogal mee bezig. Dan neem je dat mee. Misschien is het hem ontsnapt, en toen die regisseur zag dat hij een verhaal in handen had, kon Vincent niet meer terug. Zo moet het gegaan zijn.

Hoe dan ook, iedereen is gerechtigd stukken uit andermans leven te jatten. Of het nu gaat om eigenaardige uiterlijkheden, bizarre ervaringen of je diepste zielenroerselen, alles is potentieel materiaal. Een schrijver, regisseur of simpele reclameman, iedereen mag jouw persoonlijke kenmerken als schubben van je afschrapen om daar naar eigen wens en inzicht personages mee aan te kleden. Hij kan dat niemand kwalijk nemen.

De sigaret in zijn hand is tot de filterrand opgebrand, en hij weet niet of hij hem heeft opgerookt of in het niets heeft laten uitbranden. Iets verderop staan twee meisjes, met witte wijn en sigaretten. Ze kijken veelbetekenend zijn kant op.

Hij zal ermee moeten dealen. De gelijkenis van zich af laten glijden. Problemen kun je zelf creëren en uitvergroten, door ze onder de loep te nemen en erover te blijven zeuren, net zo lang tot dat wat je steeds herhaalt de waarheid wordt, of je kunt ze laten verdwijnen, door er geen aandacht aan te besteden. Hij trapt de peuk uit onder zijn hak en ziet vanuit zijn ooghoek de twee meisjes in beweging komen, met een nepglimlach rond de mond en een nonchalant-ironische opmerking op de lippen, zo één die ze samen gerepeteerd hebben. Ook daar moet hij mee leven, hier in Amsterdam of in welke stad dan ook.

De Smoeshaan wordt voller en voller, en Raphael wordt verder de hoek ingedrongen, met die twee meisjes steeds dichterbij hem aan. Het is onduidelijk of hij iets gezegd heeft wat op een uitnodiging leek, maar het was onvermijdelijk dat die chicks meeliepen naar deze kroeg.

Allebei balanceren ze tussen de zevenenhalf en acht, en heel vervelend zijn ze niet; ze hebben leuke weetjes over min of meer bekende Nederlanders die ze min of meer kennen, het zijn pr-meisjes bij een impresariaat, of althans één van hen, degene die steeds per ongeluk haar linkerborst tegen hem aanduwt. Het andere meisje doet iets bij een blad, *Elle* of *LINDA*, en tuit haar lippen

als ze iets heeft gezegd of iets wil gaan zeggen, om de investering in haar bovenlip te verzilveren. Diezelfde bovenlip heeft al een keer of drie zijn oorlel beroerd, als ze naar hem toeboog om iets te herhalen wat hij niet verstond, of niet interessant genoeg vond om op te reageren.

Vanaf de stamtafel in de andere hoek klinkt bescheiden gejuich, en Sophia, de chick die Fleur speelt, daalt het trapje bij de ingang af, gekleed in een flinterdun jurkje, een boeket boven haar hoofd houdend. Achter haar volgt Vincent, zonder bloemen. Hij zwaait en baant zich een weg richting Raphael.

‘Als je het over de duivel hebt...’ De meisjes lachen, Vincent niet.

‘Zo, die heb ik nog niet gehoord.’ Hij grijnst triomfantelijk, waarbij zijn gezicht nog wat schever lijkt en zijn puntige kin naar voren steekt.

‘Wacht, ze zijn je vergeten af te schminken. Die kin.’ Raphael wrijft met zijn duim over Vincents kin. ‘Oh, dat hoort zo.’

De linkerborst van het ene meisje drukt niet meer tegen hem aan, ze heeft een stapje naar achteren gezet, maar Vincent lacht – zijn sterkste wapen. ‘Klopt inderdaad. Mij moesten ze juist wat mooier schminken, om er een beetje duivels uit te zien.’

‘Snap ik ja. En je moet je beter voordoen dan je werkelijk bent. Om Mefistofeles toch een menselijk trekje te geven.’

Vincent opent zijn armen en ze duwen hun borstkassen tegen elkaar, waarbij Raphael flink door de knieën moet, maar hij besluit daar geen opmerking over te maken. In plaats daarvan draait hij zich naar de meisjes toe, die weer iets dichterbij zijn gekomen, hun gezichtjes in aarzelende lachstand.

‘Dit zijn trouwens... twee meisjes. Dingetje en dingetje. Meisjes, dit is Vincent. Hij is niet moeders mooiste, maar achter die lelijke kop zit tenminste wel een rottige persoonlijkheid. Biertje?’

Als hij zich naar de bar draait, ziet hij dat het ene meisje haar rechterborst per ongeluk tegen Vincent aanduwt. Het andere

meisje tuit haar lippen. Vincent zegt iets grappigs wat Raphael niet verstaat, de meisjes schateren en kruipen dichtertegen hem aan, om te laten zien dat het hun echt niet om het uiterlijk te doen is, en hij heeft ruimte om adem te halen. Zo werpt hij kruimels naar zijn beste vriend, of hele stukken taart, die hem anders met misselijkmakende hoeveelheden in zijn gezicht geduwd worden. Vincent hapt meestal wel toe, zolang hij niet doorheeft dat het met opzet gebeurt. Als die gast ergens een tyfushekel aan heeft, dan is het wel medelijden.

Maar één keer hebben ze het erover gehad. Bijna vijftien jaar geleden moet dat nu zijn; op zo'n schoolfeestje voor de bovenbouw. Die avond had Vincent voor het eerst gezoend, althans bewijsbaar – voor die tijd waren er verhalen over vakantiemeisjes die Raphael bewust nooit in twijfel trok – maar die avond was het een werkelijk bestaand meisje, en niet zomaar iemand, het was Jennifer. Jennifer was blijven zitten omdat ze te cool was om voor proefwerken te leren en net wat minder slim was dan haar even coole vriendjes, zodat ze bij hen in de klas terecht kwam. Het was onvermijdelijk dat ze tot hun groepje zou gaan behoren, maar tot op dat feestje was daar nog geen sprake van. Aan Raphael lag het niet, aan Vincent ook niet, maar Tessa stootte als de sterk geladen pluspool van een batterij de andere pluspool af. Op een onbewaakt moment, hij stond een beetje over de dansvloer te staren, waar Vincent op komische en toch coole wijze de boel aan het opleuken was, zag hij hoe Jennifer zich losmaakte uit haar oude groepje, en op hem afliep. Even later liep ze als vanzelf met hem en Vincent mee naar buiten, naar de plek achter het fietsenhok, waar Vincent de gin-tonic verstoppt had, en ergens in de mistige periode die daarop volgde zag hij vanuit zijn ooghoek – zelf zoende hij op dat moment met Tessa – Vincent met Jennifer zoenen. Na afloop van het feestje zat hij daar met Vincent, een restje gin-tonic en een joint, Vincent brabbelde een beetje, zoals hij doet met drank op; lastig

verstaanbaar maar inhoudelijk nog altijd scherp. 'Zo gaat dat. Ze komen op jou af en ik vermaak ze. En als jij ze lang genoeg negeert, begin ik kans te maken.'

'Onzin man. Het is fifty-fifty. Jennifer koos gewoon voor jou.'

'Als jij met je vingers knipt dan spuugt ze mijn tong uit en pakt ze jou.'

'Dat zou ik nooit doen.'

'Echt niet?'

'Met je vingers knippen is voor mietjes.' Ze kregen een lachkick, en verder lulden ze er niet meer over. Die kop van Vincent was niet te veranderen, maar inmiddels is het een bekende lelijke kop. Hij had zelfs Sophia versierd. Een bitch, maar een lekkere bitch. Zeker een negen.

Het barmeisje zet de biertjes voor zijn neus. 'Deze krijg je van mij,' zegt ze, en lacht flirtend.

De meisjes zijn gewieberd. Hij staat gebroederlijk naast Vincent, rug tegen de bar, blik op het slagveld dat de Smoeshaan heet, en opeens valt het hem op dat Vincent ongewoon lang stil is. Wellicht vond hij die ene toch leuk, die met die borsten. 'Waar zijn ze heen?'

Vincent zucht. Hij kijkt vluchtig opzij, dan weer voor zich uit. 'Over die scène op Valtifest. En in dat gesticht. Dat is er een beetje ingeslopen.'

Raphael kijkt opzij, maar Vincent vermijdt zijn blik. Geen rimpeeling bij de mondhoeken, de voorbode van een grap, die hem verraadt als hij ernst speelt. Kennelijk vindt hij dit het moment voor een gesprek. Dat had hij moeten doen voordat het stuk uitkwam. Nu is het zoals het is. Een toneelstuk. Fictie.

'Ja, maakt niet uit man.' Hij geeft hem een schouderduw, zodat Vincent wankelt en er bier uit zijn glas golft. 'Ik ben niet op mijn ziel getrapt of zo.'

Vincent staat weer en geeft een schouderduw terug, al is het

nogal een laf duwtje. ‘Weet ik toch.’ Zijn ogen twinkelen alweer. ‘Die heb je lang geleden al verkocht.’

‘Bovendien kon ik er niets aan doen, met Fleur.’

Vincent knikt.

‘Maar waar zijn ze heen? Die meisjes?’

‘Roken of zo.’

Raphael volgt Vincents blik, niet omdat hij die meisjes zoekt, maar het is gewoon lekker om samen dezelfde kant op te kijken, met de bar in je rug. Direct vangt hij de blik van Sophia. Ze beweegt hun kant op, zich lang en dun makend, met haar glas boven haar hoofd. ‘Dus jij bent Raphael? Nou, Vincent heeft niets te veel gezegd.’

Vincent maakt zich los van de bar en posteert zich schuin voor Sophia. ‘Aan je zwalkende tong te horen is dat je vierde Chouffe.’

Sophia doet een stapje opzij en brengt een hand naar Raphaels borstkas, in een beweging die het midden laat tussen aanwijzen en steun zoeken. ‘Of eigenlijk heeft hij wel iets te veel gezegd, maar daar mag ik het niet over hebben.’ Nu zwabbert haar hand richting Vincent. ‘Toch Vincent?’

Vincent stapt naar voren en probeert zo Sophia naar achteren te dringen, weg van Raphael. ‘Dan moest ik je waarschuwen, weet je nog? Na je derde Chouffe.’

Sophia glipt langs Vincent en staat daardoor nog dichterbij tegen Raphael aan. ‘Dus daar heb ik het niet over. Maar waar ik benieuwd naar was: hoe was het voor jou? Het stuk bedoel ik. Herkenbaar?’ Ze lacht uitdagerend.

Wat had Vincent ook alweer gezegd? Het is zuigen wat ze doet. Emoties naar buiten zuigen. Drama wil ze, niet alleen op het podium.

‘Vincent lult altijd veel. Laatst vertelde hij dat je altijd gaat raaskallen, na je derde Chouffe.’ Hij beweegt naar achteren, weg van Sophia’s grijpende klauwen, maar staat klem tegen de bar.

‘Het was geen roddelen of zo. Zo is Vincent niet.’ Ze reikt uit

en streelt Vincents nek, poeslief. ‘We waren aan het improviseren. Het ging niet per se over jou.’ Een wijsvinger tegen zijn borst, de andere hand nog steeds in Vincents nek, ze staan dicht op elkaar met Sophia tussen hen in. ‘Maar meer in het algemeen, over een man die... Hoe noemde je dat nou, Vincent?’

Hij ziet angst in Vincents ogen. De hand die hem aait kan hem ieder moment een haal over zijn neus geven.

‘Gevaarlijk lekker?’ Vincents stem slaat een beetje over. Hij is nog niet klaar met haar, terwijl voor haar de liefde al lang voorbij is, als die er ooit al was.

Sophia’s hand glijdt weg uit Vincents nek. ‘In ieder geval, het heeft me wel geholpen. Kijk, Geraldine – dat ben ik – is onder invloed van de duivel, maar dat weet ze niet, want ze haat hem.’ Ze wijst naar Vincent. ‘En Faust adoreert ze. Stel, jij bent even Faust.’ Een hand op Raphaels borst, dwingend strelend. ‘Dus, de duivel zit natuurlijk in jou. Maar dat zie ik niet.’ Opeens staat ze rechtop, alsof ze die wankele dronkenschap al die tijd maar speelde. ‘En verblind door als liefde vermomd kwaad, stort ik me in het verderf.’ Het galmt door de Smoeshaan. Mensen kijken hun kant op, geamuseerd en nieuwsgierig en Sophia zuigt de aandacht op, terwijl ze doet alsof ze haar publiek niet opmerkt.

Raphael lacht, dat is het beste, maar Vincent hapt weer. ‘Het is altijd een beetje jammer als je een stuk gaat uitleggen. Een belediging voor zowel de maker als de kijker.’

Laat haar, probeert hij naar Vincent te seinen, maar Sophia voelt dat ze beet heeft en trekt de lijn aan. ‘Zo’n duivel, daar kan het publiek van nu natuurlijk niets mee. Maar wel met een meisje dat uit liefde het kwade niet ziet.’

Vincent lacht schamper. ‘Dat is precies wat de regisseur tegen haar zei, toen ze nogal aan het kutten was met haar personage.’

Hij doet alsof hij zich tot Raphael richt, wat Sophia de kans geeft haar hand weer in Vincents nek te leggen. ‘Dat bedoel ik. Vincent wilde me alleen helpen.’ Vincent tolereert de streling,

omdat hij besloot haar te negeren moet hij wel, en Sophia geniet van haar positie. ‘En hij zei niet dat het jouw schuld was.’

Vlakbij is ze, haar blik intens uitdagend. Niet alleen Sophia, ook Vincent komt dichterbij, bezwerend bijna, en richt zich nu wel echt tot Raphael, in een poging de impliciete beschuldiging te ontkennen.

‘Een hypothetische situatie. Ik zei dat ik iemand kende die gevaarlijk aantrekkelijk is. Waarvoor een vrouw alles doet.’

Sophia hangt over Raphael heen, hij ruikt Chouffe en weet niet of de geur uit haar glas of uit haar mond komt. ‘Oeps ja, een hypothetische situatie. Zijn niet-hypothetisch beste vriend is gevaarlijk aantrekkelijk en die vriend is hypothetisch iets overkomen, omdat een meisje door hem betoverd was, en nu zit dat meisje in een hypothetische inrichting.’

Hij moet weg, maar is ingebouwd tussen de bar en twee hysterische acteurs, en Vincent zit verstrikt in Sophia’s web, zijn vuisten zijn gebald en hij stampet nog net niet op de grond, zoals hij vroeger deed als hij een discussie niet kon winnen. ‘Dat is iets anders. Faust wilde Gretchen juist dolgraag en riep de hulp van Mefistofeles in.’

Sophia lacht triomfantelijk. ‘Het is altijd een beetje jammer als je een stuk gaat uitleggen. Een belediging voor zowel de maker als de kijker.’ Het gaat precies zoals Vincent vertelde dat het ging toen hij nog iets met haar had. Ze blijft provoceren tot de gal naar boven komt, en hij zou Vincent willen helpen, maar dat heeft geen zin.

Vincent staat op het punt Sophia vast te grijpen, misschien zelfs te slaan. ‘Om Raphael te laten zien dat het iets heel anders is.’

Raphael legt een hand op Vincents schouder, om te laten weten dat hij op moet houden, of hem erdoor moet laten, of allebei, maar die gast is volledig op Sophia gericht. Geobsedeerd.

Sophia lacht haar geniepige lachje. ‘Dan die hypothetische situatie die Raphael heeft meegemaakt?’

‘Raphael heeft de duivel niet nodig om iemand te versieren.’

Nu kijkt Sophia Raphael aan, er is iets in haar blik waardoor hij niet weg kan, en ze weet dat. ‘Tenzij’, ze laat een stilte vallen, ‘zijn schoonheid de duivel is.’

Er is een pad vrij. Hij raakt schouders en ellenbogen, vlak naast hem slaat een glas stuk op de grond. Ze kijken beschuldigend naar hem, maar dan moeten ze hun glazen beter vasthouden en ruimte voor hem maken, en niet naar hem kijken alsof ze alles weten, alsof die trut dat hele verhaal door de Smoeshaan geschreeuwd heeft. De opgang naar de trap is geblokkeerd, maar ze gaan voor hem opzij. Boven is het leeg, de deur naar de wc biedt houvast.

Vincent had op zijn minst een ander festival kunnen kiezen. Hoeveel fucking festivals zijn er? Het hoeft toch niet per se Valtifest te zijn? Het kon overal gebeuren. Lowlands of zo.

Hij trekt de wc-deur achter zich dicht en draait hem op slot.

Rustig. Los van die twee is er niemand die het verhaal kent. Alleen Fleur zelf. En wat familie misschien. Niemand van hen was bij de voorstelling. Of in de Smoeshaan.

Hij haalt het noodenveloppe uit zijn portemonnee. Zijn handen trillen. Even diep ademen. De pislucht dringt zijn strot binnen, alsof hij weer in die Dixi staat, op dat kutfestival. Maar hij kon er niets aan doen. Oké, die GHB in dat drankje van dat vriendinnetje was zijn idee. Omdat ze zo aan het zeuren was, met haar trouw en er later spijt van krijgen, en dat soort onzin. Tegen Fleur dan, want hem negeerde ze sowieso. En het was maar een ideetje, omdat Fleur zelf over haar aan het klagen was. Het was niet zo dat hij haar dwong. Zij deed het. En zij wilde het. Hem maakte het niet veel uit. Oké, Fleur was een negen, maar er liepen wel meer negens rond op Valtifest.

Voorzichtig schudt hij wat poeder op zijn bankpasje. Het was onfortuinlijk, dat was het. Niemand had vooraf kunnen voorspellen dat het zo zou uitpakken.

Wat een klootzak was die Vincent toch. Ja, het kwam absurd

goed overeen met het Faustverhaal. Met dat slaapmiddel en die moeder. En het gesticht, dat net een kerker was. Natuurlijk. Maar hij had verdomme ook een ander festival kunnen nemen. Down The Rabbit Hole.

Met de onderkant van het enveloppe schuift hij het poeder bij elkaar. Het moet even. Hierna stopt hij weer.

Het was ook niet echt Fleurs schuld. Ze had het gewoon achter zich kunnen laten. Het hielp niemand dat ze zichzelf zo bleef straffen. Dat had hij haar nog gezegd, in dat gesticht. Daar was hij toch ook maar heengegaan, met bloemen nota bene, terwijl hij haar niets verplicht was.

Het was eenmalig. Zoiets gebeurt honderden keren en dan zie je elkaar ook niet meer. Ze had gewoon terug naar haar vriendje kunnen gaan. Ze was een negen tenslotte. Het was totaal onnodig om alles op te biechten. Trouwens, dat was waarschijnlijk een bewuste strategie, in al haar gekte. Want zelfs in dat gesticht probeerde ze hem nog het bed in te krijgen.

Hij brengt het pasje naar zijn neus, drukt het andere neusgat dicht en snuift. Direct is er helderheid. Het was niet zijn schuld. Het is niet zijn probleem.

De wc is plotseling te klein. Hij moet eruit. Ruimte.

Bij de kraan spoelt hij het zweet van zijn handen en drukt zijn handpalmen tegen zijn wangen. Verfrist stapt hij de deur uit en daar staat Sophia. 'Ah, hier ben je heen gevluht. Waren we zo vervelend?'

Ze heeft hem opgewacht. En Vincent achtergelaten.

'Jullie hadden duidelijk nog wat uit te praten.'

'Oh, heeft Vincent daarover verteld?'

'Ik ben zijn beste vriend. Lijkt me vrij normaal dat hij over zijn scharrels vertelt. Hoe onbeduidend ook.'

Haar gezichtje is mooi, maar hard. Het zou geil zijn haar te zien breken. Sperma dat langs haar wangen druipt. 'Ja, beste vrienden. Hoe was dat vroeger?'

Het rumoer van de Smoeshaan stijgt op door het trapgat. Daar beneden wacht Vincent. 'Ik ga even bij hem checken.'

Ze staat tussen hem en de trap. Hij kan er niet langs zonder haar aan te raken. 'Hij is in gesprek. Met die twee groupies. Je weet wel, die eigenlijk jou wilden.'

Het bandje van haar jurk glijdt van haar schouder.

'Het ging hun niet om mij. Ze dachten dat ik Faust was.'

Sophia draagt een zwartkanten bh. Zo één die je niet los hoeft te klikken, maar kan stukscheuren. 'Maar wat ik wilde vragen, hoe is dat nu?'

Vincent heeft gelijk, ze blijft zuigen. En ze denkt ze dat ze onweerstaanbaar is. Wat nog werkt ook, bij Vincent dan. Wat een extra reden is om er niet op in te gaan, ook al wil ze duidelijk niet anders dan hier op de wc hard genomen te worden. Hij moet weg van haar. 'Misschien lijkt hij een beetje op me, van een afstand. Die acteur die Faust speelt, hoe heet hij?'

Er is een afspraak. Een code. Alleen als de ander er klaar mee is. Zelf is hij er altijd wel klaar mee. Bij Vincent ligt dat anders. Sophia strijkt haar haar naar achteren, waardoor haar hals bloot valt. Ja, ze kent alle trucjes. 'Ik heb ook wel eens last van opdringerige mannen, maar dat is het standaardpatroon, daar wen je aan, als vrouw. Bij jou is het omgekeerd.'

'Nee hoor, vrouwen zijn net als mannen. Iets subtieler misschien, maar vasthoudend. Een soort langetermijnplan hebben ze.' Hij moet naar beneden, naar Vincent. Hem dit vertellen. Bier drinken.

'Alle mannen hebben toch zoiets dat ze moeten scoren. En voor jou is het open doel. Meerdere open doelen, die allemaal op je afkomen. Op je ballen af.' Ze lacht, blij met haar woordgrapje.

Eigenlijk is er maar één manier om het Vincent duidelijk te maken. Hij stapt naar voren en kijkt haar aan, van dichtbij. 'Wil je het zien?'

'Wat zien?' Haar stem slaat over van geilheid.

‘Kom maar mee.’ Hij houdt zijn handpalm op, zodat ze zijn hand moet pakken, zich bewust mee laat nemen, de wc in. Ze wil haar armen om hem heen slaan, maar hij duwt haar van zich af. Verdwaasd staat ze tegenover hem.

‘Pak de bandjes van je jurkje.’ Hij zegt het traag, met diepe stem. Aarzelend brengt ze haar vingers naar haar schouder. ‘Ja. Trek opzij.’ Angst. Verwarring. Geilheid. ‘En laat maar vallen. Nee, gewoon laten vallen. Op de grond.’

Het jurkje valt op de grond, de smerigste plek, vlak onder de pot. Sophia houdt haar buik in, niet uit angst, maar uit ijdelheid, en trekt een trots toneelgezicht, alsof ze staat te poseren.

‘Trek je bh stuk. Nee, niet zoeken naar dat sluitinkje. Gewoon beetpakken en stukscheuren.’ Haar schouders zakken een beetje. Ze wil naar hem toe stappen, verleidelijk, maar hij houdt haar tegen. Ze pakt de bh bij de voorkant beet, het stukje tussen haar borsten, en trekt hem uit elkaar. De flarden vallen op het jurkje. Haar tepels priemen vooruit. Haar mond hangt een beetje open en het speeksel glanst op haar onderlip.

‘Op je knieën.’ Ze zakt direct op haar knieën, trillend, van spanning, kou, lust. ‘Goed zo. Als je het netjes vraag mag je mijn lul in je mond nemen. Vraag maar.’

‘Mag ik je pijpen?’

‘Hoe vraag je dat netjes?’

‘Mag ik je alsjeblieft pijpen?’

Haar techniek is verrassend goed voor iemand die zo lekker is. Haar vingers strelen zacht zijn ballen, terwijl haar tong rond zijn eikel cirkelt en haar lippen zijn lid betasten. Er ontsnapt hem een kreuntje.

‘Stop maar.’ Vanaf de grond kijkt ze met troebele ogen naar hem op. Een sliert speeksel hangt uit haar mond. ‘Draai je om. Kom overeind en doe dat slipje uit.’ Ze wil zich naar hem om draaien.

‘Nee. Bukken. Zet je handen op de wc-bril. Kont omhoog.’ Ze

plant haar handen op de vieze bril. Haar benen staan uit elkaar en haar gezwollen lippen zijn zichtbaar. Ze kijkt om, vanachter haar elleboog. ‘Vraag het maar.’

‘Wil je me alsjeblieft neuken?’

Hij stoot naar binnen en voelt geen enkele weerstand, het is alsof hij door haar zuigende geilheid naar binnen wordt gezogen. Hij legt een hand op haar onderrug, en stoot toe. ‘Zogenaamd belangrijk dat mannen hun gevoel tonen. Dat zei je toch tegen Vincent? En kijk nu. Dit is wat je wilt. Genomen worden als een beest.’ Bij iedere stoot geeft hij een pets op haar heup en hoort haar kreunen. ‘Toch? Dit is toch wat je wilt?’

‘Ja.’ Ze snikt en kreunt tegelijk. ‘Ja’.

Als hij klaarkomt trekt hij zijn lul uit haar en spuit het sperma over haar billen. Dan bukt hij om het jurkje bij haar voeten op te rapen, veegt er eerst zijn lul mee af, dan haar billen. Ze draait zich naar hem om. Hij houdt het jurkje voor haar gezicht. Geeft haar het vieze jurkje.

‘Zo is dat dus, als iedereen je wil.’

Zonder haar aan te kijken draait hij zich om en stapt het wchokje uit.

Het koude kraanwater stroomt langs zijn handen, maar hij krijgt de viezigheid er niet vanaf. Uit het wchokje klinkt gerommel, de deur draait in het slot. Hij vermijdt zijn eigen ogen, bukt zich vlug naar de kraan en laat het water langs zijn wang en lippen lopen. Opnieuw gerommel achter hem, het lijkt alsof Sophia iets zegt, maar het stromende water overstemt haar. Hij moet weg, naar Vincent toe. Bier in plaats van water, die vieze smaak wegspoelen. Als hij de deur dichttrekt roept ze iets, haar stem sterft weg met de klap van hout op hout.

Het is weer gebeurd. Het kwam omdat zij erop aan bleef sturen, met haar maniertjes en haar aandachtsgelikerij. En steeds maar vragen hoe het voor hem is, alsof dat haar iets interesseert. Er was

maar één ding dat ze wilde, en dat was precies hetzelfde als al die anderen altijd willen. Met twee treden tegelijk stort hij zich de trap af, terug de Smoeshaan in, waar bier is en Vincent en geen vrouwengedoe. Of hooguit dat meisje van *Elle*, maar die is ongevaarlijk.

Onderaan de trap staat Vincent. Alleen. Hij kijkt met zo'n intens verslagen blik, alsof hij net heeft gehoord dat zijn Gouden Kalf toch naar een ander gaat, dat het een foutje was met het voorlezen en niemand durfde in te grijpen. Hij legt een hand op Vincents schouder. De spieren staan strak gespannen. 'Hey man, wat sta je hier nu? Waar is die chick?'

'Hoe moet ik dat weten? Ze ging achter jou aan.' Vincent kijkt omhoog, langs hem heen, en zonder het te willen kijkt Raphael achterom. Hij kan net de wc-deur zien, van de mannen, waar zij nog is. Ze moeten bij die trap vandaan.

'Nee man, ik bedoel die met die borsten. Die acht. Van dat impresariaat. Of van *Elle*, whatever. Volgens mij staat ze daar. Bij de bar.' Hij wijst vaag richting bar, waar wat plukjes mensen tegenaan klitten. Het is rustiger nu, ze kunnen daar weer samen hangen, ongestoord. Hij zet een stap die kant op, met zijn hand stuurt hij Vincents schouder, om hem een draai te laten maken. Maar Vincent is een soort tai chi-master geworden die vanuit zijn voeten meterslange wortels de grond in heeft laten groeien, waardoor hij niet van zijn plaats te krijgen is.

'Heb je haar niet gezien? Jullie bleven fucking lang weg. Allebei.' Vincent blijft omhoogkijken. Als iemand zegt: 'ik ben helemaal klaar met haar' of 'ik zou haar niet eens meer willen, al zou ze me smeken' dan weet je eigenlijk wel genoeg. Dan zijn ze er nog niet overheen. Maar van Vincent had hij anders verwacht. Die zegt normaal gewoon wat hij denkt. Het moet door Sophia komen, door dat manipulatieve gedoe van haar. Vincent heeft dat soort dingen niet door en dan verliest hij zich weer in zo'n illusie van verliefdheid. Hij moet het hem vertellen. Gewoon, precies

zoals het is gegaan. Dat is even hard, maar dan ziet Vincent tenminste hoe ze is. Alleen moet daar een biertje bij. Het barmeisje is in de weer met een doekje. Waarschijnlijk heeft ze net de laatste ronde afgeroepen, maar het gaat zeker nog lukken twee biertjes van haar te krijgen.

‘Kom op man. Laat haar achter je.’

In plaats van mee te gaan doet Vincent juist een stap naar achteren, nog dichter naar die trap toe. Hij staat wijdbeens, zoals hij ook in de boksring kan staan, als hij zich voorneemt zich niet van zijn plek te laten verdrijven. ‘Ik wil niet steeds iedereen achter me laten. Soms moet je ergens moeite voor doen.’

Vincent heeft opeens Raphaels shirt vast. Niet agressief, eerder wanhopig. Treurig is het. Voor iedereen. Zelfs voor Sophia. Dan is er een superleuke gast die haar op zo'n wanhopige manier leuk vindt dat hij haar trucjes niet doorziet, of wel doorziet maar toereert, omdat hij niet iedereen steeds achter zich wil laten, en wat ziet zij? Een klein mannetje met een scheve neus. En wat wil ze? Mij. Nee, niet mij, want ook mij ziet ze niet, ze ziet alleen mijn verschijning, en daar verzint ze haar eigen verhaal bij. Net zo verblind als Geraldine uit dat stuk, terwijl ze denkt dat ze daarboven staat, met haar wijze opmerkingen over zijn schoonheid die de duivel is. En zo laat ze zich alsnog verleiden, terwijl ze speelt met de gevoelens van Vincent, die haar wel wil, hoewel ook hij in haar iets ziet wat er niet is, en zo gaat het dus, als je te lang over iets nadenkt, dan komt je er niet uit en wordt het probleem alleen maar groter, terwijl het eigenlijk heel simpel is: die gast moet Sophia uit zijn hoofd zetten. Hij pakt Vincent beet, bij beide schouders. ‘Luister. Als jij moeite voor haar doet, en zij niet voor jou, dan heeft ze je bij de ballen. Ze zuigt je leeg, en als het op is gaat ze verder.’

Eindelijk lijkt er iets door te dringen. De spanning verdwijnt uit de schouders. Vincent kijkt zelfs richting de bar, waar het barmeisje glazen poetst. Bij de stamtafel ontstaat ook beweging. Nu

pas ziet Raphael de rest van de cast. Stan, die gast die Faust speelt, is er ook bij. Op tafel ligt het boeket dat Sophia boven haar hoofd droeg, toen ze triomfantelijk de Smoeshaan binnenkwam.

‘Je zag Sophia boven, ik weet het gewoon.’ Vincent klinkt niet eens boos, eerder verslagen, zeurderig bijna.

‘Vincent, ze is je niet waard. Prima als je iemand zoekt om alles mee te delen, in goede en in slechte tijden, enzovoorts, enzovoorts, tot de dood je scheidt, maar zij is dat niet. Geloof me. Ik kan het bewijzen.’

Het treurige is dat Vincent inmiddels ook bijna iedereen kan krijgen. Maar hij is zo gewend dat hij moeite moet doen om een vrouw te versieren, dat hij niet anders kan, en nog altijd verbaasd lijkt als het lukt. Zelfs als hij iemand heeft, lijkt hij nauwelijks te geloven dat zo’n meisje hem wil. Vrouwen voelen dat. Dan gaan ze lopen zuigen, en zeuren over gevoelens tonen, terwijl ze niet werkelijk geïnteresseerd in zijn gevoelens zijn. Sophia wil hem alleen zo ver krijgen dat hij die deelt, dat hij zijn kwetsbaarheid laat zien, zoals ze dat noemen – niet uit werkelijke interesse, maar om te laten zien dat ze macht over hem heeft. Ze kleedt hem geestelijk uit en als hij naakt voor haar staat, dan is haar doel bereikt en gaat ze op zoek naar de volgende.

‘Raphael, bij jou is het misschien een keuze, maar bij mij werkt dat niet zo.’ Het gezicht van Vincent is vlakbij. Van zo dichtbij heeft die kromme neus iets liefs. Er is niemand met zo’n neus. ‘Wat bedoel je daar trouwens mee, bewijzen?’

Raphael kijkt weg, die smekende blik is niet om aan te zien. Hoe kan hij het hem nu nog vertellen?

De Smoeshaan is inmiddels vrijwel leeg. Stan, die trouwens helemaal niet op hem lijkt, kijkt hun kant op. Nee, hij kijkt langs hen heen, naar de trap. Hij pakt het boeket van tafel, kijkt nog eens richting trap, en legt de bloemen dan weer terug. Vincent kijkt ook weer naar het trapgat, lijkt zelfs aanstalten te maken die kant op te bewegen. Raphael grijpt zijn schouder, om hem tegen

te houden, het niet nog erger te maken. ‘Vincent, als ik geweten had dat je nog zo met haar bezig was...’

Hij ziet dat Vincent hem niet meer ziet, hem niet meer hoort. Raphael draait zich om. Sophia is halverwege de trap, die ze met afgemeten passen afdaald. Haar blik is op de deur gericht, langs hen heen. Langs de rest van de crew, die net van de andere kant genaderd zijn. Niemand zegt iets.

Het jurkje is nat en plakt aan haar borsten. Met rechte rug loopt ze langs hen heen, naar de uitgang. De achterkant van haar jurkje is droog, maar verkreukeld. Bij haar bil zit een vlek, de stof is gerimpeld en naar elkaar toegetrokken. In het midden van de vlek zitten witte schilfers, die hij niet kan zien, maar waarvan hij weet dat ze daar zitten.

Hij probeert Vincent tegen te houden. ‘Hey man, het is niet wat je denkt.’

Vincent duwt hem opzij en stormt naar buiten, maar op straat staat hij stil. Verderop, bij de bocht, richting American, loopt Sophia. De vlek op haar billen is zelfs vanaf hier zichtbaar. Vincent keert zich om, maar daar staat Raphael, dus hij draait terug en gaat lopen, verbeten vertragend, om zich van Raphael te verwijderen zonder de afstand tot Sophia te verkleinen.

‘Vincent, ik deed het voor jou.’

Twee meisjes fietsen hen slingerend tegenmoet. Vincent wijkt uit naar de stoep en trapt tegen een bierblikje, dat via de stoep-rand de straat opschiet.

‘Kijk uit eikel. Oh. Hey, sorry,’ zegt het meisje. ‘Hey Lies, dat was die gast van hoe heet het.’ Lies antwoordt niet, gebiologeerd staart ze naar Raphael en raakt daardoor bijna met haar voorwiel het wiel van haar vriendin. Raphael kijkt van haar weg en trapt het blikje richting Vincent. Het klettert de stoep op en raakt Vincents hak.

‘Fuck op man,’ roept hij, terwijl hij recht voor zich uit blijft kijken.

‘Zodat je weet hoe ze echt is.’ Hij rent een paar passen en haalt Vincent in bij het Americain. ‘Ze liep me uit te dagen, daarboven. Ik wilde gewoon naar jou toe komen, maar ik kon er niet langs.’

Vincent heeft een Birò. Een of andere sponsordeal. Het wagentje staat op het plein. Hij stapt erin en knalt het deurtje dicht. Raphael slaat met zijn vlakke hand op het raam, tenminste dat wil hij, maar op hetzelfde moment schiet dat ding geluidloos naar voren, waardoor hij in het niets slaat en bijna valt. Hij weet dat Vincent nu zit te grijnzen in zijn stomme karretje, dat de stoep afschiet en om de hoek verdwijnt.

Zijn eigen fiets staat voor de Stadschouwburg, of moet daar staan, maar op dat hele fuckplein is geen fiets te bekennen. Hij loopt naar de paal waaraan hij, zo weet hij vrijwel zeker, haastig zijn fiets heeft vastgezet, vlak voordat die voorstelling begon. Aan de paal zit een bord met een fiets, een P en een rode streep erdoorheen, en daaronder de tekst ‘Fietsen worden verwijderd.’ Hij trapt tegen de paal, een snelle, lage trap die door het ijzer nagalmt.

Er komen twee meisjes de hoek om, uit de Weber waarschijnlijk. Het ene meisje stoot het andere aan en ze kijken naar hem, ongegeneerd, het stadium van onopvallende lonken zijn ze al enige glazen voorbij. Op de trambaan achter hen stopt een Prius, de koplampen seinen fel en dwingend. De meisjes bewegen richting de auto, maar blijven hem aankijken.

‘Kom je met ons mee?’, vraagt het ene meisje. Ze giechelt en blijft staan terwijl de ander haar richting de deur trekt, maar niet al te overtuigend, want ze lacht ondertussen naar hem en lijkt hem met haar ogen te wenken, mee de auto in, weg van de desolate verlatenheid van dit plein, de warmte in. Maar hij weet dat die warmte zal omslaan in benauwdheid, dat hij bij hen weg zal willen, misschien al als hij in de auto zit, en anders na de seks – ook al zijn het er twee, tot morgenochtend zal hij het niet uithouden, en dan moet hij alsnog thuis zien te komen. Hij schudt

zijn hoofd en draait zich om, naar de Stadsschouwburg, met zijn protserige torentjes, beschenen door vaalgeel gevellicht. Hij vindt beschutting in een hoekje bij de ingang, haalt het noodenveloppe tevoorschijn, schudt het poeder voorzichtig uit op zijn bankpasje en snuift het in een keer zijn rechterneusgat in. De mist in zijn hoofd trekt op, en wat er overblijft is leegte – in de luwte van het plein, waaruit het feestgewoel is weggevloeid.

Hij kijkt uit over het lege Leidseplein, de Prius met de meisjes is al lang verdwenen. Beheerst loopt hij het terras af, steekt het plein over en kruist de trambaan, een metalen spoor dat aan het einde van de nacht nergens heen leidt. Taxi's staan er nog wel; een ongeduldige rij, met brommende motors en bleke koplampen als hongerige ogen, klaar om hem op te slokken, maar hij loopt er voorbij, met rechte rug.

Raphael volgt de Weteringschans, langs De Balie, Paradiso en het Barlaeus. Rode achterlichtjes passeren hem, onregelmatig trillend en zich langzaam van hem verwijderend, tot er een volgende passeert, alleen of in kleine, nauw verbonden groepjes; hij ziet de contouren van de berijders en hoort hun stemmen schallen, flarden van zinnen die betekenisloos verwaaien.

Tussen de statige stadsvilla's doemt De Nederlandsche Bank op, een donkere kantoorkolos waar ergens diep in de kelders stapels goudstaven onopgemerkt liggen te glinsteren. Daar, aan de voet van het gebouw, staat in het licht van een schijnwerper een witte kat, één voorpoot geheven, haar kop naar Raphael toegedraaid. De groene ogen van de kat volgen hem als hij de kruising oversteeft en het kantoor passeert. Dan, als hij er voorbij is, en hij zijn blik weer op de schijnbaar eindeloze weg voor hem richt, hoort hij de kat achter zich langs schieten, of wellicht hoort hij niets, maar voelt hij enkel de beweging in zijn rug.

Al lopend checkt hij zijn telefoon, hopen op een berichtje van Vincent, maar er is alleen een booty call van Sandra, die hij onbeantwoord verwijderd. Het is nooit goed als ze je 's nachts berichten

gaan sturen. Dan is het tijd om afscheid te nemen. Hoewel het met Sandra best prettig was, ze had iets zachts, bijna teders. Maar ook dat is meestal een slecht teken.

Aan de overkant van de straat wordt de witte vacht van de kat gevangen in het licht van een lantaarn. De kat houdt even stil en volgt hem dan, gelijke tred houdend, met enkel de weg en tram-baan tussen hen in. Katten trekken altijd naar hem toe. Honden niet, die worden vaak al woest als ze hem van een afstand zien, en moeten door hun baasje in bedwang worden gehouden, of ze maken zich juist klein als hij hun kant opkijkt, maar katten, die liggen voor hij het weet op zijn schoot, al spinnend en kopjes gevend.

Plotseling sprint de kat vooruit, om verderop de straat over te steken, waar ze, nu op dezelfde stoep als hij, vertraagt, zodat het lijkt alsof Raphael achter haar aanloopt. Daar waar de weg stijgt naar de brug, met aan de overkant van het water de chique schijnsels van het Amstelhotel, blijft de kat staan en kijkt om, haar oortjes gespitst, terwijl hij dichterbij komt. Het is een Perzische, met een stompe neus die het beest iets vertederends geeft, iets dom liefs dat niet past bij de ogen, die dromerig staan en tegelijk dwingend, alsof ze meer weet dan hij. Het zou nu wel fijn zijn even die warme vacht te aaien en dat gespin te horen. Voorzichtig strekt hij zijn hand uit, maar als hij vlakbij de hals is beweegt ze van hem vandaan, niet geschrokken maar eerder speels, en trippelt verder, alsof ze weet dat hij haar toch wel volgt, en dat doet hij dan ook, niet de brug op richting Oost, maar het parallelweggetje in, dat uitkomt bij de verkeerde oever van de Amstel. De kat loopt een paar meter en staat dan stil, en als Raphael ook stilstaat, cirkelt het beest om hem heen, schuurt langs zijn been en schiet een steeg in; een nauwe doorgang tussen twee statige panden. Daarachter is een smal pleintje met wat garages en schuttingen met prikkeldraad op de bovenkant. De kat zit op de rand van een garagedak.

Dit is het moment om terug te lopen, beseft hij. Het schemert

al en zijn tong is droog, maar de kat blijft hem aankijken, haar oortjes naar beneden gevouwen en haar guitige kopje op de houten dakrand geveleid. De garage is niet al te hoog en er loopt bovendien een regenpijp langs, die je met handen en voeten kunt beetpakken om zo naar boven te klimmen, als een aap in een kokospalm, maar dan makkelijker, omdat het maar een metertje is voordat hij de dakrand kan pakken. De buis kraakt en piept, maar houdt stand en als hij zich het dak op sleept ziet hij de kat er aan de andere kant afspringen. Op handen en voeten, voorzichtig, om de dakbedekking niet te beschadigen, kruipt hij naar de andere kant en kijkt een tuin in, met bedauwd gras, wilde bloemen en manshoge struiken die nog na-ritselen van de kat. Het huis, waarvan dit de achterkant is, is zo'n huis met glas-in-loodramen en hoge plafonds, een huis dat voorname rust uitstraalt. De eerste verdieping is een stukje hoger dan waar hij zit, de witte gordijnen zijn gesloten. Het zicht op de begane grond wordt belemmerd door struiken, maar de kans is klein dat er op dit uur iemand wakker is. Achter de struik is beweging, de kat moet daar zijn en lijkt hem te wenken. Aan deze kant is geen regenpijp, maar als hij aan de dakgoot hangt, met zijn voeten langs de muur tastend, is het een sprongetje van niets en de aarde is zacht.

Hij staat op, wurmt zich door de struiken heen en daar, slechts een paar meter van hem vandaan, zit een vrouw, op handen en knieën, met haar hoofd naar de grond gericht, waardoor hij haar gezicht niet ziet, alleen de donkere krullen die tot aan de grond meanderen, vanaf haar nek, de achterkant, waarvan hij de werfels ziet, die overgaan in de ruggenwerfels, in een baan omhoog, omlijst door de bandjes van haar hemdje. Haar rug is gebold, een vloeiende lijn met de middenrug als de top, waardoor het lijkt of de hardos langs die rug naar beneden is geroetsjt tot aan de aarde, waarop, ziet hij nu, een yogamat ligt. Langzaam daalt de bolling van de rug en rijst het hoofd op, de krullen vallen terug naar achteren, een gezicht komt vrij en groene ogen kijken hem

aan, volkomen beheerst. Alsof hij een boom is waarvan ze weet dat die daar al eeuwen stond.

‘Schrik niet,’ zegt hij toch maar, ook als is ze nog zo rustig, met haar handen stevig op de yogamat, haar armen gestrekt, niet gespannen maar eerder fier rechtop. De lijn van haar triceps loopt vloeiend door naar de ronding van haar schouders, haar nek en hals; iedere spier is zichtbaar, lang en soepel, en haar gezicht staat ontspannen. Hij gaat door de knieën, om min of meer op gelijke hoogte te zijn, en let erop voldoende afstand te bewaren, zodat ze niet alsnog van hem schrikt.

‘Ik was op zoek naar mijn kat. Een witte Perzische. Ze klom het schuurtje op en sprong hier de tuin in, volgens mij.’

Haar pose blijft onveranderd, wat verontrustend zou kunnen zijn – een verstijving uit angst, zoals anderen vluchten of vechten, een verstijving die ieder moment kan omslaan in hysterisch gegil, dat de burens van weerskanten uit hun slaap haalt, waarop alle kakkers uit de buurt gewapend met hockeysticks en Sabatiermessen de tuin bestormen – maar de blik in haar ogen is zacht, haar jukbeenderen zijn ontspannen, en uit haar geopende mond ontsnapt een ontspannen, meditatieve zucht.

‘Jouw kat?’, vraagt ze, op een toon die zijn hele bestaan in twijfel trekt.

Achter haar is een terrasje met houten vlonders, waar openstaande deuren op uitkomen. Vanaf zijn lage positie kan hij het huis net niet inkijken. Hij ziet geen kattenluikje in de deur, maar het zou heel goed haar kat kunnen zijn, dat had hij eerder moeten bedenken.

‘Nou, niet echt van mij. Ik ging er achteraan, omdat ze gewond leek. Ze werd geraakt door een auto. Autootje. Zo’n Birò, weet je wel, die nogal asociaal reed. Of misschien net niet, want ze klom wel erg gemakkelijk omhoog, bedenk ik nu. Ik weet niet precies waarom ik erachteraan ging.’

Een trage glimlach verschijnt op haar gezicht. Ze duwt zich op

en laat zich weer zakken, op haar billen, haar benen onder zich gekruist. De benen zijn lang en gespierd, net als haar armen, haar huid licht getint, met een donkere glans. Ze draagt een kort, strak broekje en het hemdje blijkt een topje te zijn, dat haar buik bloot laat. Die oogt zacht, met een lichte ronding. Geen vet, maar ook geen harde ribbelspieren, precies goed. Ze kijkt hem aan, zonder iets te zeggen.

Hij zit nog steeds op zijn hurken en voelt een lichte verkramping in zijn kuit. ‘Hoe dan ook, leuk je te ontmoeten. Hoe heet je?’

Iets weerhoudt hem ervan om dichterbij te komen en haar plechtig een hand te geven, wat wel nodig was geweest, om de ironie van zijn opmerking te onderstrepen. Zijn vraag fladdert de tuin door en stijgt op in het niets. Ergens daarboven fluit pesterig een vogeltje, het is de paringszang van een koolmeesje.

Pas als het gekwetter is weggestorven komt haar antwoord, zacht en nadrukkelijk. ‘Zijn namen zo belangrijk voor je? Het gaat erom wie iemand is, vind je niet?’

Inmiddels is het bijna helemaal licht, maar het moet nog hoorlijk vroeg zijn. Ze is vast zo’n yogameisje dat om tien uur naar bed gaat en om zes uur opstaat voor de ochtendmeditatie en dan de hele dag lekker fit is, maar daar niet van profiteert omdat ze het veel te druk heeft met bewust ademen en ’s avonds weer vroeg naar bed gaat. Het enige goede dat voortkomt uit die levensstijl is dat ze een fantastisch lichaam heeft. Richting tien, als je geen punten aftrek geeft voor dat yogagedoe en die schijnbare zelfverzekerdheid. Tijd om dat te doorbreken.

‘Een naam is wel zo handig. Voor het opslaan in mijn telefoon. Anders wordt het “Perzische Kat” of zo.’ Hij pakt zijn telefoon, opent “contacten” en kijkt haar aan, afwachtend. Normaal gesproken lacht zo’n meisje een beetje verlegen, om te laten zien dat ze doorheeft dat het een grap is en dan geeft ze haar naam. En telefoonnummer. Dat hij dan niet meer nodig heeft, want een

meisje dat haar nummer geeft wil seks en hij is al bij haar. Maar dit meisje kijkt hem enkel aan, onbewogen.

‘Je vindt het leuk me te ontmoeten, maar heb je me echt gezien?’ Ze blijft zijn blik vasthouden terwijl ze dit zegt, traag en nadrukkelijk, alsof ieder woord van belang is. Die ogen hebben iets betoverends en objectief gezien heeft ze gewoon een heel mooi gezicht. Iets exotisch, met zo’n fraai gebogen neus, goede kaaklijn en jukbeenderen, volle lippen – niet gevuld met siliconen maar gewoon vol, zonder ordinair te zijn. Kleine, stevige borsten, dat ook.

‘Zeker wel.’ Hij merkt dat hij meegaat in haar manier van praten, traag en nadrukkelijk, en forceert een versnelling, luchtigheid. ‘Grappig trouwens. Heet dat niet de “Cat-cow”? Die yogapositie van je?’

Het zou lekker zijn als ze weer in die positie ging zitten, op handen en voeten, maar dan met haar billen naar hem toe gericht, dan kan hij die krullen vastgrijpen, haar een goede pets op haar billen geven. Kijken of ze dan ook zo zen blijft. Maar ze zit in kleermakerszit, ogenschijnlijk volkomen ontspannen, en wijst uitnodigend naar het andere uiteinde van de mat.

‘Kom anders ook even zitten. Hier, tegenover me.’ Ze haalt een kussen achter haar rug vandaan, zo’n kleine hoge ronde, en legt die voor haar op de yogamat. Eigenlijk zou hij het liefst gaan liggen. Stoppen met dit spelletje.

Hij kruipt op handen en voeten dichterbij. ‘Ik ben niet zo van het zitten op kussentjes. Niet dat ik er iets tegen heb, maar ik ben er gewoon niet zo getraind in. Ik heb korte, dikke spieren, niet zo lang en soepel zoals jij. Meer mannelijk.’

Ze blijft hem onbewogen aankijken. Geen lachje, geen greintje erkenning voor zijn poging iets enigszins grappigs te zeggen, maar ze kijkt nog altijd vriendelijk. Geen spot, geen ironie. Hij slaat op het kussen en gaat erop zitten. Niet met gekruiste benen, gewoon op zijn billen, met zijn knieën opgetrokken, zijn armen rond zijn benen geslagen. ‘Ik ben Raphael.’

‘Probeer eens alleen te kijken. Echt kijken. Verder hoef je niets.’
Haar woorden komen traag uit haar mond. Zacht, bijna fluisterend. Haar ogen zijn vlakbij en worden groter. De rest van haar gezicht vervaagt. De pupil is een zwart gat dat hem baar binnen zuigt en daaromheen is een zee van groen dat oplicht en spikkelig van kleur verschiet.

‘Wie ben jij?’ stamelt hij.

Haar ogen laten hem niet los, haar stem is zacht dromerig en komt van ver.

*Ik ben de geest die mens verbindt
de liefde eeuwig goed gezind
want alles wat vernietigd wordt
dat bloeit weer op, het duurt maar kort*

*Demonen, trauma's, oude pijn
Het zal verdwijnen in het Zijn
Wie de oorsprong van het kwade ziet
verkettert deze dader niet*

*Een deel van 't deel van 't licht ben ik
dus wacht niet af tot ik verstik
Want uit het duister voortgekomen
zijn wezens, zielen, stof, atomen
In al wat leeft en is, zit licht
en aan dat licht ben ik verplicht*

*Ik zie het duister van de nacht
in ieder mens, met al zijn pracht
Ik zie hoe donker licht bestrijdt
Hoe 't licht zich telkens weer bevrijdt
maar nooit het kwade overwint
daar duisternis het lichaam bindt'*

Ergens boven kwettert het koolmeesje weer. Aan de bladeren hangen glinsterende dauwdruppels. Het meisje zonder naam zit tegenover hem. Haar handen rusten ontspannen op haar blote dijen. Hij ziet haar buik opbollen en uitdijen, in rustige cadans. Ze glimlacht naar hem. Het lijkt alsof hij uit een diepe slaap ontwaakt.

‘Nagissa heet ik,’ fluistert ze.

Er gaat een rilling door hem heen. De grond onder zijn voeten is koud. Kennelijk heeft hij zijn schoenen uitgedaan, om die mat niet vuil te maken.

‘Heb je het niet koud?’ vraagt hij.

‘Nee, ik niet.’ Ze blijft hem aankijken en haar pupillen dreigen hem weer op te slokken. ‘Je mag het zeggen. Wat je nodig hebt.’

Hij kijkt terug en verzet zich niet, maar laat zich ook niet opnieuw meesleuren, de diepte van haar ogen in. Zijn voeten zijn stijf, zijn onderrug ook. Zijn mond is droog.

‘Kunnen we naar binnen? Even op de bank zitten?’ Ze knikt en glimlacht. ‘Met een kopje thee misschien?’ Weer die glimlach, een tikje superieur, alsof ze hem zojuist verslagen heeft. ‘Je lijkt me namelijk wel een theemeisje.’

Hij wordt wakker van de zon op zijn gezicht. Er klinkt muziek die hij niet kent; rustgevende, dwarrelende muziek die hem zachtjes optilt en heen en weer wiegt. Voorzichtig opent hij zijn ogen. Hij ligt languit op de bank, met een fleece dekentje om zich heengeslagen. De bank is van zachte stof waarin hij diep wegzakt. Tegenover hem zit Nagissa, op een kussen op de houten vloer. Ze heeft een kommetje in haar hand waaruit ze eet, de lepel beweegt in vertraging naar haar mond en ze kauwt bedachtzaam, alsof iedere smaaksensatie haar verrast. Het is vast iets veganistisch, vrij van gluten en zonder smaak, dat ze als kostbare kaviaar naar haar mond brengt.

‘Wil je ook wat?’

Als je eenmaal aan ontbijt begint dan begint het getrek. Dan verwachten ze dat je snel nog eens komt, of liever nog, de rest van het weekend blijft.

‘Nee dank je. Ik moet gaan.’

Pas dan realiseert hij zich dat hij al zijn kleren nog aan heeft, onder dat dekontje. Dat hij helemaal niet met haar naar bed is geweest. Dat het schrijnende, lege gevoel van na de seks niets met haar te maken heeft, maar met die toneeltrut. Maar het is te laat. Ze staat al, en hij ook.

Als vanzelf loopt hij richting de openslaande tuindeuren, tot hij achter zich een lachje hoort. Verward kijkt hij de ommuurde tuin in, die eindigt bij het schuurtje.

‘Duivels en demonen moeten altijd gaan zoals ze zijn gekomen. Ken je die uitdrukking?’

‘Ik begrijp niet wat je bedoelt. Mooie tuin heb je.’

Voor de vorm kijkt hij de tuin in, alsof dat zijn intentie was, voordat hij zich omdraait en haar volgt, naar de hal. Ze staat in de deuropening, waardoor hij langs haar schuurt als hij naar buiten stapt. Recht voor hem ligt de Amstel, met aan de overkant het hotel, waar hij ooit eens mee naartoe is genomen door die zangeres, zijn eerste tien. Nagissa zou zijn tiende tien zijn, bedenkt hij.

‘Nu heb ik wel je naam, maar nog niet je nummer.’ Hij tast naar zijn telefoon, maar ze schudt haar hoofd.

‘Je hebt mijn adres.’ Ze wijst naar het nummerplaatje op de deur, knipoogt en trekt de deur dicht, voorzichtig, maar resoluut.